

Psoriasis en de methode Voll

Ben Meijer

Vooropgesteld: ik zie de tweedeling in reguliere en alternatieve geneeskunde niet. Voor mij bestaat er maar één geneeskunde, namelijk één die werkt. Dit zeg ik op grond van ervaring. Van mezelf, én van vele mede-psoriasispatiënten. Ik denk dat vrijwel iedereen met psoriasis wel eens is gaan winkelen in het grote veld van zorgaanbieders. Een veld vol valkuilen, zeg ik nu. Heb ik ook gedaan – in mijn onschuld.

In het begin van mijn psoriasisloopbaan dacht ik écht dat al die aanbieders gekwalificeerd waren. Door opleiding, overheidstoezicht, het wakend oog van collega's: van die dingen. Net als bij huisartsen, tandartsen, verpleegkundigen en specialisten. Dat viel in de praktijk vies tegen. Daarom verdriet het mij dat in ons *PVN*-blad *Psoriasis* zo schaamteloos veel ruimte wordt gegeven aan allerlei onzinnige behandelingen.

Kort nadat ik in mei '89 te horen had gekregen dat ik psoriasis had, gingen we op skivakantie in Oostenrijk. Naar het dorpje Eben, in Pongau. We hingen thuis dan ook een briefje aan de deur: *wir sind Eben in Pongau*. Ik had toen al last van uitgebreide en jeukende plekken over mijn hele lijf. De tweede dag in Eben kreeg ik een rare zwarte plek op mijn linkeronderbeen. Zo groot als een dubbeltje, en de huid stond hol. Alsof er een gat onder zat. Nu wilde het toeval dat midden in het dorp een prachtige villa stond met een koperen bord waarop te lezen was *Österreichisches Institut für Psoriasis*.

Gebeld voor een afspraak, en omdat ik toerist was kon ik gelijk komen.

Mooi pand, mooie assistente, mooie Frau Doktor en beiden in een verblindend witte doktersjas. Uitgebreid onderzocht, vragen beantwoord, en Frau Doktor maar schrijven. Ik vroeg een beetje benauwd wat dat consult me zou gaan kosten. Niks, lachte ze. Ik ben getrouwd met een hele rijke vent, dus voor het geld hoef ik het niet te doen. En: ik help graag mensen. Rare mensen, die Oostenrijkers.

Na 45 minuten was ze klaar en gaf me haar papier met bevindingen. Moest ik aan haar assistente geven. Verder adviseerde ze me om, terug in Nederland, een afspraak te maken met Nephos in Amsterdam, een bevriend instituut. De assistente keek vluchtig op het papier, leunde achterover en greep uit een kast die vol stond met identieke schoendozen één doos en een potje met wat teerzalf bleek te zijn.

Moest ik elke dag smeren, slikken en drinken. Kosten: bijna 180 gulden! Hoezo, gratis consult?

R.Voll

Terug in Nederland een afspraak gemaakt met Nephos. Die stuurden me door naar Stichting Vitaal in Hilversum. Daar hadden ze de geëigende apparatuur om me door te meten. Dus ik naar Hilversum. Aardige dokter, liep mank omdat hij volgens eigen zeggen al drie maanden last had van een gat in zijn hiel dat niet wilde genezen, hetgeen bij mij enige twijfel deed rijzen over zijn competentie.

Ik werd uitgebreid getest op overgevoeligheden voor verschillende stoffen volgens de elektroacupunctuurmethode van Doktor R.Voll. Met behulp van een computerprogramma werd ik 'doorgemeten'. Ik kreeg een metalen cilinder in mijn hand die via een draad met de computer was verbonden. Een elektrode heet dat. Bovenin die elektrode waren gaten geboord waarin glazen ampullen, nosoden, gestoken konden worden waarin een homeopathische oplossing van verschillende voedingsmiddelen zat. Bier, bijvoorbeeld, wijn, en nog veel meer. Vervolgens prikte de dokter met een tweede, potloodvormige elektrode op verschillende plekken op mijn huid. Zo kon hij de (over) gevoeligheid van mijn lichaam meten voor de stoffen die in die nosoden zaten. Ik vertelde hem dat ik weinig wist van nosoden, maar álles van elektrotechniek en computers. En dat hij maar één ding kon meten, namelijk mijn huidovergangswaarde. Net als bij een leugendetector.

Ik kreeg een stapeltje recepten mee voor de apotheker. Twintig verschillende homeopathi-

Volls breimachine

sche medicijnen verpakt in glazen ampullen. Ik kreeg voor bijna 800 gulden nosoden mee. Die moesten volgens een strak schema drie keer per dag worden ingenomen. Of het allemaal geholpen heeft? Geen snars.

Nu weet ik dat wij, psoriasispatiënten, een gemakkelijk slachtoffer van dit soort lieden zijn. Immers: wanneer zoek je hulp - regulier dan wel alternatief? Als je psoriasis je letterlijk je oren uitkomt. Als het ongeveer op zijn ergst is. Na bijna alle therapieën te hebben gehad. Crè-

metjes, zalfjes, pillen, licht A, licht B, bijna-dood-ervaring met methotrexaat, belandde ik in januari 2005 voor controle in het AMC. Mijn zieligheidsgehalte scoorde blijkbaar ruim een 9 op de schaal van Richter, want men stelde een geheel nieuwe behandeling voor: een *biological*. Vanaf 1 februari was het middel Enbrel® (generieke naam: etanercept, een TNF- β blokker tegen psoriasisarthritis (*red.*)) goedgekeurd voor behandeling van psoriasis, en ik kwam ervoor in aanmerking. Ik moest mezelf twee keer per week thuis een injectie toedienen. Prikken? Ik heb er de eerste keer dan ook 24 uur over gedaan voordat ik voldoende moed had verzameld. En nog steeds zie ik er tegenop. Maar, heel dubbel, ook naar uit. Waarom? Omdat het werkt.

Er is dus, beminde lotgenoten, hoop • Laat u niet meer in met homeopaten, iriscopisten, acupuncturisten, kruidenvrouwtjes, piskijkers en andere exoten. Mocht u een andere opvatting hebben, denkt u dan eens na over het volgende: stel, u wilt absoluut geen kinderen (meer), zou u dan vertrouwen op uitsluitend het gebruik van een homeopathische anticonceptiepil? En denk nog eens verder: bestaat die eigenlijk wel? ●

B. Meijer is bedrijfsadviseur

● Kort ●

Het jaar van de visolie

Een aardig artikel in *de Volkskrant* van 31 december 2005 bracht relativiserende feiten over de populariteit van visolie in ons land. De omzet stagneert hoewel het spul door gelovigen wordt aangeraden bij ADHD, hartkwalen, depressies, Alzheimer, agressieve bajesklanten, ter verhoging van het IQ van ongeboren kinderen en de lijst is nog lang niet volledig. Peter Smeets, die samen met zijn vrouw het ook door Maes gebruikte product MorEPA produceert, was oorspronkelijk webdesigner, maar beheert nu zijn internethandel Visolieplein. Smeets beklagt zich over het conservatisme van Nederlandse wetenschappers maar sponsort het congres over integrale psychiatrie, dat de Winschoter psychiater Hoenders in maart te Groningen organiseert. Martijn Katan meent dat nog voor geen enkele indicatie, behalve bij de bescherming tegen hart- en vaatziekten, al

iets bewezen is van de werkzaamheid van visoliecapsules. Net als destijds bij het haaienkraakbeen driegt er een ecologische ramp door de overbevissing die de productie van al die visolie mogelijk moet maken.

Bij hetzelfde artikel stond de lijst van de nep-producten van 2005. Volgens *de Volkskrant* waren dat: 1. Surplus Eye Lifting van PK Benelux, tegen zakkende oogleden 2. Haelan 951 van Connie Breukhoven tegen kanker en veroudering 3. Life-Maxx van Life8, sticker voor gsm, neutraliseert straling 4. Personal air Purifier van Lanaform, reinigt lucht, ook anti-pollen 5. Vetkiller X-trine van PK Benelux, slankmaker 6. Genotrim van Salugen, slankmakende DNA-pil. ●

A.L.T.